

C46 – BIN4

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

4 november 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

- Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de aangekondigde evaluatie van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de materiële organisatie en werking van de erkende erediensten, georganiseerd op gemeentelijk niveau 1
- Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het vrijgeven van persoons- en adresgegevens door gemeentebesturen
- Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het vrijgeven van persoons- en adresgegevens door lokale besturen 3
- Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de taalvoorwaarde bij de verkoop van woningen en gronden in Vilvoorde en Zaventem 7

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de aangekondigde evaluatie van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de materiële organisatie en werking van de erkende erediensten, georganiseerd op gemeentelijk niveau

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, eerder dit jaar, op 12 februari, heb ik u reeds ondervraagd over de werking en de evaluatie van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de organisatie en de werking van de erkende erediensten.

Bij die gelegenheid stelde u dat u tegen eind 2008 een evaluatie van de nieuwe regelgeving zou doorvoeren. Het leek u immers aangewezen om met dergelijke evaluatie te wachten tot na de gedeeltelijke vernieuwing van de kerkraden en de volledige invoering van de financiële instrumenten, zijnde de meerjarenplanning en de inpassing van de budgetten in die planning. Inmiddels werd ook een wijziging doorgevoerd aan het besluit houdende het algemeen reglement op de boekhouding van de besturen van de erkende erediensten. Die wijziging was noodzakelijk omdat werd vastgesteld dat de verrekening van de overschotten of tekorten van de exploitatie van de voorgaande financiële boekjaren niet optimaal geregeld was.

Hoe is de opstelling van de financiële meerjarenplanning verlopen? Zijn de besturen van de eredienst daarin geslaagd? Hebt u enig zicht op de eventuele problemen die ze daarmee ondervonden hebben?

Bent u inmiddels begonnen met de voorbereidingen van de evaluatie van het decreet van 7 mei 2004? Hoe wordt deze evaluatie voorbereid? Gebeurt dat in samenspraak met de erkende erediensten? Indien de evaluatie nog niet heeft plaatsgehad, wat zijn daar de redenen voor? Binnen welke tijdslimiet ziet u deze evaluatie dan wel beëindigd?

Kunt u reeds aangeven of en welke knelpunten er aan het licht kwamen? Kunt u zeggen in welke mate zich bijsturingen aan het decreet of de uitvoeringsbesluiten opdringen?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Ik wil me aansluiten bij vraag twee van de heer De Meyer over de voorbereiding van de evaluatie. We zullen wel vernemen of de evaluatie al

gestart is of niet, en of er al contacten zijn geweest met de erediensten. Is het de bedoeling om in de toekomst die evaluatie met elke eredienst apart te bekijken? Of wilt u dat gezamenlijk gaan doen? De erediensten zouden een vereniging kunnen oprichten in de aard van de VVSG, die dan kan dienen als aanspreekpunt voor de minister. Dat heeft voordelen. Ze moeten daar natuurlijk voor openstaan. Hoe ziet u dat, mijnheer de minister? Geeft u de voorkeur aan bi- of aan multilateraal overleg met de erkende erediensten?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Ik zal beginnen met de laatste vraag. We pakken dat meestal oecumenisch aan. Eigenlijk zijn de erediensten daar tevreden over. Ze zijn geen vragende partij om een koepel of zo op te richten. Het is een kleine wereld, een wereld die verouderd.

Mijnheer De Meyer, vroeger was het de heer Peumans die mij daarover ondervroeg. Hij investeerde zwaar in het eeuwige leven. U treedt in zijn voetspoor. Zoals ik in mijn antwoord op uw vraag van 12 februari al heb opgemerkt, hebben de besturen van de erediensten in het verleden geen ervaring opgebouwd met het werken met een meerjarenplanning en het georganiseerde overleg daarover met de gemeente- en provinciebesturen die tussenkomen in de eventuele tekorten. Er kan dus ook niet verwacht worden dat alle mogelijkheden die dergelijk overleg biedt, meteen overal ten volle benut worden.

Bovendien waren de concrete omstandigheden waarin deze eerste meerjarenplannen moesten worden opgesteld ook niet echt gunstig, doordat veel besturen van de eredienst geconfronteerd werden met sterk stijgende energieprijzen en met onduidelijkheid over de evolutie van de inflatie. Gelukkig komt er op het vlak van energieprijzen een kentering in de goede zin.

Dit gezegd zijnde, moeten we vaststellen dat deze besturen veel inspanningen gedaan hebben om hun meerjarenplanning op een ernstige wijze in te vullen en dat de meeste er ook in geslaagd zijn om, in overleg met het gemeente- of provinciebestuur, tot globale afspraken te komen voor de periode 2008-2013. Slechts een beperkt aantal besturen van de eredienst beschikt op dit ogenblik nog niet over een goedgekeurd meerjarenplan. Dat betekent meestal echter niet dat er geen meerjarenplan werd opgesteld, maar wel dat er in het overleg met het gemeente- of provinciebestuur nog geen overeenstemming bereikt werd over de afspraken en dat het overleg nog niet afgerond is. In die gevallen kan het bestuur van de eredienst meestal wel terugval- len op een goedgekeurd budget.

Slechts van 1 percent van alle besturen van de eredienst beschikt het Agentschap voor Binnenlands Bestuur nog helemaal niet over een meerjarenplan. Voor een niet onbelangrijk deel daarvan is het ontbreken van een meerjarenplan te wijten aan praktische problemen in het centraal kerkbestuur, waardoor de procedures niet vlot afgerond konden worden. Een bijzonder geval zijn ten slotte de recent erkende besturen van de eredienst, die later begonnen zijn met het opmaken van een meerjarenplanning en waarvan logischerwijze niet verwacht kon worden dat het overleg nu al tot een definitief resultaat geleid zou hebben. Dat er een goedgekeurd meerjarenplan bestaat, betekent daarom nog niet dat het technisch perfect is, maar het biedt wel een goed uitgangspunt voor de verdere financiële cyclus. In dat verband zien we dat op plaatsen waar al wijzigingen van de meerjarenplannen werden opgesteld, ook de technische kwaliteit van de documenten verbetert, doordat de besturen meer vertrouwd worden met de bedoeling en de voorstelling van het meerjarenplan.

Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur heeft een eerste evaluatie afgerond van de implementatie van het decreet van 7 mei 2004. Die evaluatie is in eerste instantie gebaseerd op de ervaringen van het agentschap bij de begeleiding van de besturen van de eredienst en de gemeente- en provinciebesturen bij de invoering van deze nieuwe regelgeving. De proefbesturen die in 2007 de nieuwe financiële regelgeving al hebben toegepast, waren daarbij uiteraard belangrijke informatiebronnen. De ervaringen van die proefbesturen werden aangevuld met de reacties die het agentschap ontving vanwege verschillende betrokkenen, in eerste instantie de besturen van de erediensten zelf en de gemeente- en provinciebesturen, maar daarnaast ook van bijvoorbeeld de representatieve organen van de erkende erediensten en enkele privé-bedrijven die software aanbieden voor deze besturen. Specifiek voor deze evaluatie werden voorts enkele specifieke vergaderingen belegd met vertegenwoordigers van centrale kerkbesturen, gemeentebesturen en representatieve organen van de erkende erediensten. Daar moet aan worden toegevoegd dat die eerste evaluatie niet als een eindpunt kan worden beschouwd en dat problemen die zich voordoen bij de uitvoering van deze regelgeving permanent in kaart worden gebracht.

Naast een aantal problemen die eigen zijn aan de overgang van de oude naar de nieuwe regelgeving, bracht de evaluatie aan het licht dat niet alle procedures inzake de financiële rapportering optimaal geregeld werden in het decreet. In bepaalde procedures rijzen vragen in verband met de bevoegdheidsverdeling over de verschillende betrokken partijen. Die is wellicht voor verbetering vatbaar. Een eventuele aanpassing vergt echter een globale afweging van die procedures. Als de bevoegdheden van één partij worden gewijzigd, moeten immers ook die van de andere partijen daarop worden afgestemd. Een eventuele aanpassing moet dus weldoordacht gebeuren, zodat de nieuwe regeling ook een echte verbetering kan inhouden.

Aangezien deze problemen zich hoofdzakelijk voordoen in beroepsprocedures na een niet-goedkeuring door de gemeente- of provincieraad van het meerjarenplan, is de praktische impact vrij beperkt. De procedures nu wijzigen, dreigt bovendien verwarring te veroorzaken bij de besturen. Het verdient mijns inziens dan ook de voorkeur te wachten met een eventuele bijsturing van deze procedures, die ik wil evalueren, totdat de nieuwe regelgeving een tijd van toepassing is geweest. Tot nader order zijn de representatieve organen van de erkende erediensten ook geen vragende partij om de regelgeving al te wijzigen. Ze willen eerst wat ervaring opdoen. Ze willen eerst ondervinden hoe het werkt, misschien ontdekken ze nog andere pijnpunten, misschien verdwijnen sommige na een tijdje.

Wat wel een urgent probleem was, was de verwerking van de overschotten en tekorten van de exploitatie van de voorgaande boekjaren. Het boekhoudbesluit werd op dit punt dan ook bijgestuurd. De nieuwe berekening heeft geen invloed op de globale financiële verplichtingen van de betrokken gemeente- en provinciebesturen, maar zorgt voor een betere afstemming van het boekjaar waarin de toelagen worden uitbetaald en de werkelijke thesauriebehoeften van de besturen van de eredienst.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Ik dank u voor uw uitvoerig antwoord, mijnheer de minister. Ik wil nogmaals onderstrepen, collega's, dat ik ontzettend veel respect heb voor alle vrijwilligers in de kerkbesturen. Ze doen dat met veel inzet, engagement en goede wil.

Ik constateer dat er her en der nog steeds zorgen zijn. In het bisdom Gent moeten heel wat steden en gemeenten de begroting 2009 van de kerkfabrieken op de gemeenteraad brengen via het centraal kerkbestuur. Op vele plaatsen wacht men nog op het gecoördineerde advies vanuit de bisdommen, hoewel de begroting vóór 1 oktober ingediend moet zijn bij de gemeente. Ik ga ervan uit dat u in deze overgangperiode nog steeds begrip zult opbrengen indien de procedure niet optimaal wordt nageleefd door de gemeentebesturen.

Ik noteer dat u op termijn verbeteringen wil aanbren- gen en niet wil overhaasten.

Minister Marino Keulen: We hebben een permanent overleg met de bisdommen. Dat komt al gedeeltelijk tegemoet aan uw terechte bekommernis.

De heer Jos De Meyer: Ik wil nog graag van u horen, mijnheer de minister, of mijn conclusie juist is. Ik denk dat er op termijn verbeteringen zullen worden aangebracht, zonder overhaast te werk te gaan, en slechts na grondige evaluatie en voorbereiding met alle betrokkenen. Ik vermoed dat het niet voor eind 2008 zal zijn,

maar voor later. Intussen is het 'boekhoudbesluit' terecht aangepast.

Minister Marino Keulen: Dat is een terechte conclusie.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het vrijgeven van persoons- en adresgegevens door gemeentebesturen

Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het vrijgeven van persoons- en adresgegevens door lokale besturen

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, sommige gemeentebesturen zien er blijkbaar geen graten in zien om aannemers op eenvoudige aanvraag een lijst door te sturen van inwoners van wie de bouwvergunning werd goedgekeurd. Ere wie ere toekomt, het was het Radio 1-programma 'Peeters & Pichal' dat daar onderzoek naar verrichtte en de kat de bel aanbond.

Een luisteraar getuigde: "Ik ben net verhuisd naar een deelgemeente van Beveren en kreeg meteen een persoonlijke kortingsbon van de plaatselijke Hubo in de bus. (...) Ik heb in dat verband nooit iets getekend of ingevuld. Nu kon ik die bon wel gebruiken, dus zo erg vond ik het nu ook weer niet."

De informatie kon alleen maar van de gemeente komen. Andere mensen zullen zich hier natuurlijk wel aan storen. Dat bleek zeer duidelijk op het internetforum van het programma. Dat liep vol met allerlei reacties. Het gebeurt heel vaak dat mensen iets in de bus krijgen als ze op een beurs of zo hun gegevens hebben achtergelaten.

Als nu ook gemeentebesturen aan commerciële bedrijven dat soort informatie geven, wordt het problematisch, want ook dat gebeurt. 'Peeters & Pichal' contacteerde acht gemeentebesturen, kriskras door Vlaanderen. Een redacteur deed zich voor als de bouwfirma 'Peeters & Pichal' en vroeg of het mogelijk was een lijst te krijgen van de onlangs goedgekeurde bouwvergunningen in de gemeente. Van de acht gemeentebesturen stemden er vier toe. Eén gemeente stelde binnen de tien minuten zonder verdere vragen de lijst met bouwvergunningen ter beschikking. Een andere gemeente, Affligem om ze niet bij naam te noemen, bood het vermeende bouwbedrijf spontaan

een nieuwsbrief aan, om in de toekomst dergelijke informatie te blijven ontvangen. Kostprijs: 25 euro.

De heer Vincart, woordvoerder van de Commissie ter Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, reageert in De Morgen: "Volstrekt illegaal. (...) Openbare besturen mogen hun persoonsgegevens nooit ter beschikking stellen van een derde, en al zeker niet voor commerciële doeleinden."

Een koninklijk besluit uit 1992 stelt dat gemeentebesturen gegevens van het bevolkingsregister mogen bekendmaken, onder strikte voorwaarden en als dat in het algemeen belang is. De privacywet, die dateert van een jaar later, verbiedt uitdrukkelijk de terbeschikkingstelling van gegevens van overheden voor commercieel gebruik."

In De Morgen kwamen verder nog enkele lokalebeleidsvoerders aan het woord. Eén burgemeester ziet geen graten in het doorgeven van adressen van mensen die een bouwvergunning kregen aan bouwondernemingen. "Ik zie ook niet in wat daar mis mee is. Van elk schepencollege worden notulen bijgehouden en die zijn openbaar. Dat maakt dat alle informatie op die notulen, waaronder goedgekeurde bouwvergunningen, volgens mij ook openbaar is." Hij geeft toe: "We bevinden ons op de grens van het toelaatbare, akkoord, maar de openbaarheid van bestuur en de privacywet bevinden zich in elkaars spanningsveld. Iemand moet daar duidelijkheid over scheppen." Daarmee raakt hij de kern van de zaak. Misschien krijgen wij van de minister vandaag duidelijkheid.

Hoewel de wet op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer hen dat verbiedt, zijn er steden en gemeenten in ons land die commerciële bedrijven probleemloos adreslijsten en persoonlijke gegevens van hun inwoners leveren, zonder hun medeweten, laat staan uitdrukkelijke toestemming. Kan dit zomaar? Wat is uw standpunt daarover?

Beschikt u over gegevens over hoeveel gemeenten een gelijkaardig beleid voeren?

Is het niet zinvol een omzendbrief te bezorgen aan de gemeentebesturen om hun aandacht te vestigen op de geldende regelgeving? Dat is min of meer de suggestie van de burgemeester van Affligem.

Bent u van plan om de gemeentebesturen die zich niet aan de privacywet houden op de vingers te tikken? Welke concrete maatregelen gaat u nemen tegen onwettige gemeentebesturen?

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de situatie is al geschetst. Het is niet de eerste keer dat we met dergelijke praktijken

geconfronteerd worden. Als schepen vind ik het zeer belangrijk dat hier duidelijkheid over komt tegenover de lokale besturen. Bovendien heb ik dit zelf ervaren als jonge moeder. Ik werd dagelijks gestalkt door bedrijven die allemaal wisten dat ik bevallen was. Ik vond dat enorm irritant.

In het kader van het algemeen belang en welzijn mogen lokale besturen informatie vrijgeven. Als het om bouwvergunningen gaat, mogen ze dat niet.

Bent u op de hoogte van deze problematiek? Weet u welke gemeentebesturen hier nog steeds tegen zondigen?

Hebt u als minister van Binnenlands Bestuur reeds contact gehad met deze gemeenten?

Plant u nog een algemene correspondentie met alle lokale besturen met een duidelijke stellingname hierover, of wat zijn uw verdere stappen in dit kader?

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, het betreft hier een zeer interessante vraag om uitleg. Het stadsbestuur van Veurne heeft altijd geweigerd in te gaan op dergelijke vragen. De burgemeester van Veurne is streng en interpreteert de wetgeving strikt. Het kan niet de bedoeling zijn dergelijke gegevens ter beschikking van bedrijven, immobiliënvennootschappen of bouwondernemers te stellen. Indien de stadsdiensten weigeren om in te gaan op een telefonische vraag of een via e-mail gestelde vraag, nemen de betrokkenen vaak contact met de burgemeester op. Ze hebben die gegevens in andere gemeenten wel kunnen verkrijgen. Ik antwoord steeds dat Veurne niet bij die andere gemeenten hoort. Wij weigeren dit strikt.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, ik wil me graag bij de vraag om uitleg van de heer Demesmaecker aansluiten. Ik heb dit trouwens persoonlijk ervaren. Het stadsbestuur van Gent geeft deze informatie ook door aan bouwbedrijven.

Vorig jaar heb ik een bouwvergunning aangevraagd. Een paar weken later heb ik tal van brieven van bouwbedrijven in de bus gekregen. Ik heb me steeds afgevraagd hoe die bedrijven in godsnaam konden weten dat ik wilde verbouwen. Eigenlijk is mijn frank pas nu gevallen. Dit moet door het stadsbestuur zijn doorgegeven. Ik sluit me dan ook volledig bij de vraag om uitleg van de heer Demesmaecker aan.

Mijnheer de minister, hoe wilt u de privacy van alle burgers in dit land waarborgen? De wet is heel duidelijk. De overdracht van informatie voor commerciële doeleinden is verboden. Hoe kunnen we de gemeentebesturen het

befes bijbrengen dat de wet ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer boven het eigenbelang staat?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Mijnheer de voorzitter, ik heb de indruk dat de openbaarheid van bestuur hier soms uit het oog wordt verloren. Ik vind niet dat voor commerciële activiteiten bruikbare informatie systematisch moet worden doorgegeven. De wet is op dit vlak duidelijk.

De aflevering van bouwvergunningen komt echter in de notulen van het college van burgemeester en schepenen terecht. Het lijkt me dan ook evident dat deze informatie niet geheim moet worden gehouden. Indien een gemeenteraadslid wil nagaan wie een aansluiting op een rioleringsnet heeft gevraagd en in dit verband iets wil controleren, moet hij over die informatie kunnen beschikken. Op die manier kan hij nagaan of het systeem goed werkt en of het eventueel moet worden uitbesteed.

We moeten enkel goed weten welke informatie wordt meegegeven. Vaak gaat het enkel om het adres waarop een vergunning is afgeleverd. Dit lijkt me een relevant onderscheid. De vraag is wat precies wordt gecommuniceerd. Door de openbaarheid van bestuur is veel informatie publiek. Dit lijkt me logisch.

Een aanverwant probleem betreft bepaalde privéverenigingen, zoals jeugdverenigingen of scholen. Indien een school informatie over de leeftijden van inwoners vraagt, kan dit een vraag in het algemeen belang zijn. De vraag is dan wie in een bepaald jaar is geboren. In het kader van de leerplicht denk ik dat een gemeentebestuur die gegevens mag verstrekken.

Ik zou de gemeenten op dit vlak een zekere appreciatiemarge willen geven. We moeten dit niet allemaal strikt regelen, maar we moeten rekening houden met wat in bepaalde gemeenten gebruikelijk is. Het moet niet om commerciële doeleinden gaan. In mijn ogen is alvast niet alles strikt geheim.

De voorzitter: De heer Demeulemeester heeft het woord.

De heer Marnic Demeulemeester: Mijnheer de voorzitter, ik zou de minister willen vragen of bepaalde afwijkingen eventueel mogelijk zijn. De heer Kennes heeft daarnet al naar basisscholen verwezen. Die scholen, over alle netten heen, vragen die adressen vaak om de ouders te kunnen aanschrijven. Dit lijkt me een vraag in het algemeen belang. Hetzelfde geldt voor jeugdopleging van voetbalverenigingen die op het grondgebied van een gemeente aan sport doen. Mij lijken dit positieve vragen die zeker niemand schaden.

Mijnheer de minister, is het mogelijk in dit verband bepaalde afwijkingen toe te staan? Mogen we de adressen in dergelijke gevallen doorgeven?

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de voorzitter, daarnet is verklaard dat de gemeenten op dit vlak enigszins autonoom zouden moeten kunnen beslissen. Tegelijkertijd moet natuurlijk over de persoonlijke levenssfeer worden gewaakt. Er is tevens de kwestie van de openbaarheid van bestuur. Bouwvergunningen kunnen door het college van burgemeester en schepenen worden besproken. In Bredene wordt die informatie enkel gegeven indien de vraag schriftelijk aan het college van burgemeester en schepenen wordt gesteld en indien het college van burgemeester en schepenen die vraag positief beoordeelt. De heer Demeulemeester heeft het net over het verstrekken van informatie over nieuwe inwoners aan scholen gehad. In dat geval gaan we op die vraag in. We geven die informatie dan echter aan alle scholen. Op die manier houden we de gelijkheid in stand.

Daarnaast wil ik opmerken dat er veel mogelijkheden zijn om in het bezit van dergelijke gegevens te komen. Het is dan ook moeilijk niet op die vragen in te gaan. Die adressenlijsten zijn te koop. Het is niet eenvoudig hierover te waken.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, het programma 'Peeters & Pichal' is fantastisch. Ik vind het oprecht geweldig wat dit programma op maatschappelijk vlak teweegbrengt. Deze problematiek verbaast me echter. Ik ben nu al 5,5 jaar minister en er zijn me hierover nog nooit eerder vragen gesteld. Blijkbaar wordt dit nu overall als een probleem ervaren.

Op de radio heeft een burgemeester of een schepen verklaard dat de gemeenten die informatie omwille van de openbaarheid van bestuur moeten verstrekken. Het zou om algemeen gekende informatie gaan. Dat is niet waar. Mensen laten soms de kans liggen om te zwijgen.

De openbaarheid van bestuur bestaat. Dit betekent dat iedereen een inzage-recht heeft. Dit is echter nog geen afschrijftrecht. Burgers mogen niet zomaar kopies maken. Een burger die de notulen van het college van burgemeester en schepenen inkijkt, mag niet zomaar namen of adressen kopiëren. Op dat vlak komen sommigen er blijkbaar gemakkelijk van af. We beperken ons blijkbaar vaak tot het ophalen van onze schouders.

We beschikken over een Privacycommissie. Wat de casus van het onderwijs betreft, kan die vraag aan de commissie worden voorgelegd. Ik krijg hier de vraag een oordeel te vellen. Deze materie valt echter onder de bevoegdheden van de minister-president. Hij is bevoegd voor de openbaarheid van bestuur. We hebben zelfs een decreet om dit te regelen. Wie deze casus aan de specifieke hiervoor ingestelde commissie voorligt, moet wel beseffen dat de commissie kan beslissen dat het niet

mag. Dat is het risico. Mijns inziens interpreteert de commissie dit vrij restrictief.

Wat het onderwijs betreft, proberen we op veel plaatsen de kerk in het midden te houden. De informatie wordt aan alle scholen van alle netten aangeboden. Indien ze erom vragen, wordt die informatie ter beschikking gesteld. Zo krijgt niemand een voorsprong. In feite kan enkel die commissie hierover uitsluitsel geven. Indien de vraag wordt gesteld, kan de commissie beslissen dat het niet mag. Hier geldt dus het motto 'Bezint eer u begint'.

Ik heb, net als de vraagstellers, via de pers vernomen dat de redactie van dit goede radioprogramma proefondervindelijk zou hebben vastgesteld dat een aantal Vlaamse gemeenten bestuursdocumenten die persoonsgegevens bevatten voor commercieel gebruik openbaar maken. Hoewel mij hierover geen formele klachten hebben bereikt, neem ik aan dat deze informatie correct is.

Er is sprake van een dubbel probleem. De gemeenten overtreden niet enkel de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, maar ook het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur. Artikel 13, ten tweede, van dit decreet bepaalt dat de in het decreet bepaalde bestuursinstanties, waaronder gemeenten, provincies en OCMW's, een aanvraag tot openbaarmaking van een bestuursdocument moeten afwijzen indien de openbaarmaking afbreuk aan de bescherming van de persoonlijke levenssfeer doet, tenzij de betrokken persoon met de openbaarmaking instemt. In de gevallen die in het radioprogramma aan bod zijn gekomen, is die instemming niet gevraagd. Het is dan ook duidelijk dat de gemeenten die bestuursdocumenten waarin persoonsgegevens staan openbaar maken, een inbreuk plegen op de wet ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer en op het decreet betreffende de openbaarheid van bestuur.

Ik beschik niet over gegevens die me toelaten vast te stellen hoeveel gemeenten een dergelijke inbreuk plegen. Zoals ik net heb gesteld, heb ik in dit verband nog geen concrete klachten ontvangen. Ik neem overigens aan dat de lokale besturen in dit verband geen beleidsbeslissingen hebben genomen. De registratie van de besturen die in de fout zijn gegaan, is dan ook niet mogelijk.

Als toezichthoudende overheid krijgen we permanent vragen over de gemeenten. We hebben geen hiërarchische band met de gemeenten. Ze zijn onze partnerbesturen. Ze moeten de wet toepassen. Indien we een klacht ontvangen, gaan we na of de wet correct is toegepast. Voor het overige krijgen de lokale besturen steeds het voordeel van de twijfel. Alle partijen in het Vlaams Parlement hebben steeds meer lokale autonomie gevraagd.

Deze aangelegenheid is niet geïnventariseerd. Dit gebeurt enkel indien klachten worden ingediend. Tot op

heden is geen enkele klacht ingediend. Artikel 31 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens biedt iedereen het recht bij de Privacycommissie een klacht in te dienen indien persoonsgegevens zonder uitdrukkelijke toestemming openbaar zijn gemaakt.

Toelichtingen bij de wetgeving betreffende de privacy behoren niet tot mijn bevoegdheid. Het gaat hier om een federale materie.

Zoals ik net heb verklaard, hebben de betrokken besturen niet enkel de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens overtreden, ze hebben ook het decreet betreffende de openbaarheid van bestuur overtreden. Ik wil erop wijzen dat de omzendbrief VR/2006/26 van 1 december 2006 betreffende de openbaarheid van bestuur dit decreet omstandig toelicht. Daarnaast is een webstek in het leven geroepen. Het adres is www.vlaanderen.be/openbaarheid. Die webstek biedt nadere toelichting bij het decreet betreffende de openbaarheid van bestuur. Alle beslissingen van de beroepsinstantie inzake de openbaarheid van bestuur zijn hierop terug te vinden. Ik wil hier vooral melding maken van de beslissing over dossier 2007/99. De hier geschetste problematiek komt hierin uitdrukkelijk aan bod.

Aangezien de omzendbrief nog van recente datum is, acht ik een nieuwe omzendbrief niet relevant. We hebben trouwens ook nog de website. Bovendien is de openbaarheid van bestuur een bevoegdheid van de minister-president. Naar aanleiding van de hier aangehaalde feiten lijkt het me wel aangewezen om alle besturen aan de omzendbrief van 1 december 2006 te herinneren. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur zal deze vragen om uitleg en mijn antwoord in de dagelijkse elektronische nieuwsbrief 'Binnenl@nd' opnemen. Een verwijzing naar de omzendbrief zal in deze mededeling aan de lokale besturen worden opgenomen.

Ik zal de gouverneurs, die ik op gezette tijdstippen zie, vragen vaker aandacht te schenken aan dit punt. Zij hebben immers vaker contact met de gemeentebesturen.

Eigenlijk is herhaling vaak de kracht van communicatie. Ondanks de omstandige omzendbrief en de website blijken mensen bepaalde zaken niet te weten. Ik wist niet dat het probleem zo algemeen verspreid was. Ik denk dat niemand in deze commissie dat eigenlijk beseft. Indien dit wel het geval was geweest, waren me hier zeker al eerder vragen om uitleg over gesteld. De wetgeving is nochtans duidelijk. Het gaat hier duidelijk om fouten. De openbaarheid van bestuur houdt niet in dat we alles zomaar op straat moeten gooien. De burger heeft een inzagerecht, maar geen onbeperkt afschrijftrecht.

Indien ik na een klacht vaststel dat een bestuur waarover ik het toezicht uitoefen de regelgeving niet respecteert, zal ik de nodige maatregelen nemen. Ik zal dit bestuur in de eerste plaats op de vigerende wetgeving wijzen. Ik hoop dat de communicatie die het Agentschap voor Binnenlands Bestuur zal voeren en hernieuwen tot een correcte toepassing van de wet en van het decreet zal leiden.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Ik wil de minister hartelijk danken voor zijn antwoord. Het spreekwoord luidt "Repetitio mater studiorum est". Herhaling is nodig. Ik ben blij met het voornemen dat de minister vandaag heeft verwoord. Er is een relatief recente omzendbrief. Het lijkt me goed die even in herinnering te brengen. Uit het debat dat uit dit schitterende radioprogramma is voortgevloeid, is duidelijk gebleken dat deze praktijk nog bestaat. Het is echter duidelijk dat de openbaarheid van bestuur niet gelijkstaat met een afschrijftrecht. Ik ben dan ook blij met het antwoord.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Ik wil de minister danken voor zijn zeer duidelijke antwoord. Ik heb het in mijn vraagstelling duidelijk over algemene correspondentie gehad. De omzendbrief is me bekend. Ik weet uit ervaring dat duidelijke signalen belangrijk zijn. Dit geldt ook als er al omzendingbrieven bestaan. De minister moet het bestaan van die omzendbrief signaleren. Aangezien ik ook andere voorbeelden ken, vraag ik om een algemene correspondentie. Het moet voor iedereen duidelijk zijn dat er op dit vlak niets is gewijzigd. De huidige omzendbrief is nog van kracht.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Ik sta volledig achter de visie van de minister. Daarover mag geen discussie bestaan. Het lijkt me met betrekking tot deze casus echter ook interessant om de Vlaamse administraties die de lokale besturen adviezen over bouwvergunningen verstrekken te wijzen op het bestaan van deze regelgeving. Ik heb al ervaren dat bepaalde diensten vrij snel lijsten met adviezen ter beschikking stellen.

Minister Marino Keulen: Ik moet eerlijk zeggen dat dit me intrigeert. Ik zit al twintig jaar in de gemeentepolitiek. Die praktijk is me helemaal niet bekend. (*Opmerkingen*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de taalvoorwaarde bij de verkoop van woningen en gronden in Vilvoorde en Zaventem

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de voorzitter, we hebben vroeger al de kans gehad om te discussiëren over de problematiek van de taalvoorwaarden voor de verkoop van woningen en gronden in Vilvoorde en in Zaventem.

Ik heb nu vernomen dat de gouverneur van Vlaams-Brabant op 16 oktober 2008 heeft besloten de Vilvoordse gemeenteraadsbeslissing betreffende het opleggen van een taalvereiste aan kandidaat-kopers van gemeentelijke woningen goed te keuren. De gouverneur heeft zijn beslissing gemotiveerd door te verklaren dat deze gemeenteraadsbeslissing niet strijdig is met de taalvrijheid of met artikel 30 van de Grondwet. Naar aanleiding van de goedkeuring van het reglement betreffende de gronden in Zaventem op 11 oktober 2007 heeft hij dezelfde motivatie gehanteerd. Hij heeft hier tweemaal aan toegevoegd dat deze maatregel de inburgering ten goede komt en in het Vlaams woonbeleid past. De gouverneur van Vlaams-Brabant treedt in dit verband namens de Vlaamse Regering op als de toezichthoudende overheid.

Mijnheer de minister, u bent altijd zeer terughoudend geweest om de rechtsbasis van de Wooncode die betrekking heeft op huurwoningen, ook toe te passen op de verkoop van woningen en gronden en er taalvereisten aan te verbinden. U bent daar altijd zeer voorzichtig mee geweest.

De gouverneur heeft de reglementen reeds twee keer rechtskracht verleend, en de reglementen zijn intussen ook al toegepast, want in Vilvoorde zijn de woningen intussen verkocht en in Zaventem zijn er 60 kavels door de notaris verkocht. Er loopt wel nog een procedure bij de Europese Commissie.

Kunt u nu ook bevestigen dat deze reglementen die gebaseerd zijn op de Vlaamse Wooncode voldoende rechtsbasis hebben? Bij de Europese Commissie loopt thans een onderzoek naar beide reglementen. Bent u hierover al gecontacteerd door de Europese Commissie, en wat is uw standpunt hierover?

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Ik sluit me graag aan bij de vraag van de heer Van Rompuy. Het moment is misschien wel gekomen om alle twijfel weg te nemen en ons duidelijk achter de gouverneur en de openbare besturen te scharen. Het blijkt dat noch Zaventem noch Vilvoorde lichtzinnig te werk zijn gegaan, maar dat ze integendeel recht in hun schoenen stonden. Nochtans

zijn ze in een deel van de pers in een slecht daglicht gesteld en zelfs verdacht gemaakt. De indruk werd gewekt dat ze op zijn minst lichtzinnig zouden te werk zijn gegaan. Quod non. Dan is nu het moment gekomen om deze indruk voor eens en altijd weg te nemen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: We stonden wat verbaasd toen de minister op een bepaald moment in de commissie zei geen rechtsgrond te zien waarop de gemeenten, in dit geval Vilvoorde en Zaventem, zich zouden kunnen baseren om een dergelijk reglement goed te keuren. Dat is een beetje jammer, want daardoor is de twijfel die vooral de Franstaligen in het rond strooiden, tot bij de Europese Commissie, enigszins gevoed. Dat is zeker zo als de minister van de Vlaamse Regering laat weten dat hij niet zeker is of dat allemaal een rechtsgrond heeft. Dat heeft de hetze ook gevoed.

Nu is er dus een duidelijke uitspraak van de gouverneur van Vlaams-Brabant die stelt dat het helemaal niet strijdig is met artikel 30 van de Grondwet. Dat is ook een heel belangrijk precedent om in de toekomst het globale beleid op te stoelen, zeker wat de Rand betreft, maar niet alleen de Rand. Ik kijk dan ook uit naar uw antwoord.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Ik heb enigszins een gevoel van déjà-vu, omdat we hierover al in juni een debat hebben gevoerd.

Het verwondert mij dat u stelt dat ik mij steeds zou onthouden hebben van commentaar over de vraag of de reglementen van Vilvoorde en Zaventem waarnaar u verwijst, een voldoende rechtsbasis hebben. Op 8 juli 2008 had immers een uitgebreide bespreking over deze problematiek plaats in drie commissies tegelijk. Het waren de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand, de Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen en ten slotte ook de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden naar aanleiding van interpellaties van mevrouw Dua en van de heer Gatz. Ook minister Vandenbroucke, als minister bevoegd voor de Rand, was daarbij aanwezig. Alle collega's die hier nu een uiteenzetting houden, hebben dat toen ook al gedaan.

In mijn antwoord heb ik toen al klaar en duidelijk een onderscheid gemaakt tussen de Vlaamse Wooncode en de gemeentelijke initiatieven waarbij taalvoorwaarden worden gekoppeld aan de verkoop van gronden, zoals ook het geval is in Zaventem en Vilvoorde.

Wel is het juist dat ik als minister bevoegd voor zowel het Woonbeleid als het Bestuurlijk Toezicht, momenteel nog geen uitspraak ten gronde heb gedaan over de

mogelijkheden en de beperkingen van lokale besturen om hun beleidsmaatregelen te koppelen aan taalvoorwaarden.

Het is overigens moeilijk om daar algemene uitspraken over te doen, omdat elk van die lokale maatregelen anders is. Zoals ik al stelde ter gelegenheid van het debat naar aanleiding van de voormelde interpellaties, werden er inzake de besluiten van Zaventem en Vilvoorde geen toezichtmaatregelen genomen, omdat de in het Gemeentedecreet bepaalde termijn om eventueel op te treden al was verstreken, zonder dat een klacht tegen de besluiten van de gemeentelijke overheden werd ingediend, ook niet door de Franstaligen die er wonen of zetelen in de gemeenteraad. Ook de gouverneur komt overigens tot die conclusie in het geval van Vilvoorde. Hij neemt een standpunt in, maar buiten iedere termijn.

U wijst er daarnaast terecht op dat er over de problematiek van de taalvereisten die sommige lokale besturen naar voren brengen, ook nog een onderzoek loopt vanwege de Europese Commissie. Ik kan u meedelen dat de betrokken lokale besturen in het kader daarvan recent de gelegenheid hebben gekregen hun standpunten en beweegredenen die geleid hebben tot de besluitvorming waartoe zij in het kader van hun autonomie zijn overgegaan, aan de Europese Commissie mee te delen. Het is evident dat ik, mede in afwachting van de resultaten van dat onderzoek, momenteel nog geen definitief standpunt wens in te nemen in deze complexe problematiek.

Ik wil echter wel benadrukken dat ik, ook ter gelegenheid van interpellaties, duidelijk heb gesteld dat de Vlaamse Wooncode geen rechtsbasis vormt voor het stellen van taalvoorwaarden bij de verkoop van sociale kavels, zoals dat gebeurde in een aantal gemeenten. Ik heb integendeel gesteld dat het besluit van de gemeenteraad van Vilvoorde op dit punt veel verder gaat dan wat opgenomen werd in de Vlaamse Wooncode. De Vlaamse Wooncode bevat de verplichting voor huurders van sociale woningen om de bereidheid te tonen het Nederlands aan te leren. We zijn daarmee zeker niet over één nacht ijs gegaan. Bij het tot stand komen van deze Vlaamse Wooncode is de Vlaamse Regering ervan uitgegaan dat de kennis van het Nederlands de huurder mondiger maakt en tevens de communicatie tussen de huurder en de verhuurder en tussen de huurders onderling verbetert. Dat is ook van belang voor de veiligheid in de wooncomplexen. Het kennen van het Nederlands leidt ertoe dat de betrokkenheid van de bewoners in socialewoonprojecten gestimuleerd en ondersteund wordt. Dat draagt onmiskenbaar bij tot de leefbaarheid van en het samenleven in socialewoonwijken. Het gaat bijgevolg bij uitstek om een sociale maatregel. Ik raad iedereen aan om het arrest te lezen van het Grondwettelijk Hof. Dan is er nog weinig debat nodig.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof heeft intussen bevestigd dat de bepaling, zoals opgenomen in de Vlaamse

Wooncode, niet strijdig is met de Grondwet. Het Hof stelt daarbij dat de verplichting voor de huurder of kandidaat-huurder van een sociale woning om aan te tonen dat hij bereid is om Nederlands te leren, “geen verplichting inhoudt om die taal te gebruiken, noch in zijn betrekkingen met andere particulieren, noch in zijn betrekkingen met de verhuurder van een sociale woning. Het vragen naar een bereidheid om het Nederlands te leren, zoals opgenomen werd in de Vlaamse Wooncode, is bijgevolg niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel en de taalvrijheid, zoals die wordt vastgelegd in artikel 30 van de Grondwet. Het gaat over een bereidheid om de taal te leren, niet om een regeling inzake het taalgebruik tussen burgers. Integendeel komt deze maatregel de inburgering ten goede: de kennis van de taal van de gemeente is een middel om het samenleven en de samenhangigheid te bevorderen.”

De regeling, die is opgenomen in een aantal gemeenteraadsbesluiten, gaat echter veel verder. Zo voorziet het stadsbestuur van Vilvoorde in een taaltest als er twijfel bestaat over de voldoende mate van kennis van het Nederlands in hoofde van de kandidaat-koper. Daarnaast bestaat ook de verplichting om in de test te slagen vooraleer de koopovereenkomst kan worden gesloten. Het gaat hier bijgevolg om een resultaatverbintenis die veel verder gaat dan het aantonen van de bereidheid om Nederlands te leren, zoals bepaald is in de Vlaamse Wooncode.

In mijn antwoord op de interpellaties van mevrouw Dua en van de heer Gatz heb ik ook altijd het onderscheid gemaakt tussen inspanning- en resultaatverbintenissen. Ik heb ook uitgelegd waarom in de Vlaamse Wooncode geen taalbereidheidvoorwaarden werden ingeschreven wanneer het gaat om de verkoop van socialekoopwoningen en kavels. Ik heb eveneens duidelijk gesteld dat de gemeenten, zoals Vilvoorde en Zaventem, misschien een perfect sluitend juridisch kader hebben ter verantwoording van de beslissingen die zij in het kader van hun autonomie hebben genomen. Ze verdienen dus het voordeel van de twijfel. Ik heb daar alle respect voor, maar bij het overleg met mijn experts heb ik zelf geen juridisch kader gevonden om de taalbereidheid voor koopwoningen en kavels in te schrijven in de Wooncode. Ik raad aan om het advies van de Raad van State te lezen ter voorbereiding van ons decreet op de Wooncode, alsook het arrest van het Grondwettelijk Hof.

Bovendien wil ik er hier nog eens op wijzen dat er een fundamenteel verschil is tussen de verhuur van sociale woningen en de verkoop van sociale kavels. In het geval van huur ontstaat er een permanente relatie tussen de huurder en de sociale huisvestingsmaatschappij.

Ik kom dan bij het sluitstuk van onze redenering. We hadden bijna het ei van Columbus gevonden voor de

socialehuursector. De SHM's als semi-publieke overheden zijn gebonden door de taalwetgeving en moeten zich in het Nederlands tot de huurders richten. Dat was precies het ei van Columbus. Voor de goede communicatie en voor het wooncomfort van de huurder is het dus nodig dat de huurder probeert een basiskennis van het Nederlands te verwerven. Dat is bij de verkoop van sociale kavels niet het geval. Hier valt dus een belangrijk argument weg om de taalbereidheidvereiste te motiveren.

Ik begrijp dat de regelingen die verschillende gemeenten in Vlaams-Brabant treffen inzake het bepalen van taalvoorwaarden zijn ingegeven zijn door hun bezorgdheid om het Nederlandstalig karakter van hun gemeente te versterken. Dat is uitdrukkelijk ook de beleidslijn van de Vlaamse Regering, vastgelegd in het regeerakkoord. Maar dit beleid moet waargemaakt worden binnen de grenzen van de democratisch tot stand gekomen regelgeving.

Het gebruik van de talen in België is vrij en wordt gewaarborgd door artikel 30 van de Grondwet. Daarnaast bepaalt artikel 23 eenieders recht op een menswaardig leven. Daar zegt de gouverneur niets over. Dat recht omvat ook het recht op een behoorlijke huisvesting. Uiteraard moet elke regeling ook de toets doorstaan van de antidiscriminatiebepalingen in onze Grondwet, artikelen 10 en 11 of het gelijkheidsbeginsel. Daar zegt onze gouverneur ook niets over. Dat staat in onze Belgische wetgeving. Daarnaast is er ook nog eens het Europese recht op het vrije verkeer, en het internationale recht. Wat betreft het Europese recht wil ik erop wijzen dat het de lidstaten niet is toegestaan om bij het toekennen van sociale voordelen een onderscheid tussen EU-burgers te maken op grond van nationaliteit. Men moet zich daarbij realiseren dat niet alleen directe discriminatie verboden wordt, maar ook indirecte discriminatie zoals het opleggen van voorwaarden die vrijwel alleen door de eigen landgenoten gehaald kunnen worden. Ik wil de interpretatie van het Europese recht nu in eerste instantie aan de Europese Commissie overlaten.

Ik herhaal dan ook dat ik, in afwachting van een standpuntbepaling op het Europese niveau, momenteel geen uitspraak ten gronde wens te doen over de beslissingen die sommige lokale besturen in het kader van hun autonomie hebben genomen. Als minister bevoegd voor het uitoefenen van het Bestuurlijk Toezicht, wens ik met respect de in het Gemeentedecreet bepaalde termijnen en procedures en het geheel van de regelgeving in mijn overwegingen te betrekken.

Dat betekent de taalwetgeving, maar ook alle toepasselijke Vlaamse, Belgische en Europese wetgeving. In casu betreft het in elk geval het recht op vrij verkeer en de bepalingen die een gelijke behandeling van onderdanen van de Europese Unie garanderen, onder meer in het toekennen van sociale voordelen.

Ik ben het dus met de gouverneur eens wat de taalwetgeving en artikel 30 van de Grondwet betreffen. Dat regelt het taalgebruik voor de overheid en voor het gerecht. De gouverneur zegt niets over de artikelen 12 en 13 van de Grondwet, of het gelijkheidsbeginsel. Hij zegt niets over artikel 23, of het recht op wonen. Hij zegt niets over de Europese wetgeving, noch over het internationale recht. Wat hij zegt, zegt hij bovendien buiten de termijnen. Ik ben het grosso modo met hem eens, maar over sommige aspecten die in de overwegingen altijd een rol zullen spelen, heeft hij geen uitspraak gedaan.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: We voeren dezelfde discussie die we al hebben gevoerd. De gemeenteraadsbeslissing is intussen wel goedgekeurd en uitvoerbaar.

Minister Marino Keulen: Dat was buiten de termijn.

De heer Eric Van Rompuy: Laten we de discussie niet opvoeren, want 'der Feind hört mit'. We zullen de discussie later wel voeren. Het is belangrijk voor de gemeentebesturen in de toekomst en misschien moet er een nieuw juridisch kader voor worden gecreëerd, een wooncode die toepasselijk is op gronden en woningen, niet alleen om ze te huren maar ook om ze te kopen of verkopen. We kunnen er hier in het Vlaams Parlement misschien aan werken en jurisprudentie creëren.

Ik blijf erbij dat we gedaan hebben wat voor de socialehuurwoningen is gebeurd. Ik zie hier staan dat er tussen 1 januari en 15 september 16.221 kandidaat-huurders voor een sociale woning in een taaltest slaagden. Er worden toch ook taaltesten voor sociale woningen afgenomen? Wat is het verschil met een taaltest voor een sociale woning? U wijst op het publieke karakter van de socialehuisvestingmaatschappijen en dat de band anders is. Huren versus het eenmalige karakter van de verkoop van gronden. Daar kan men juridisch wel over discussiëren, maar de globale filosofie, die in de reglementen wordt gereflecteerd, is gerespecteerd. We hebben ons gespiegeld aan de Wooncode en die specifiek vertaald naar de situatie in de rand en de verkoop van gronden en huizen. Ik blijf erbij dat dit ook het inburgeringbeleid ten goede komt.

Ik heb de kans gehad om vorige week een gesprek te voeren met iemand die een contract kwam tekenen voor de koop van een grond. Het betrof een persoon van Marokkaanse nationaliteit die in Borgerhout woont en werkt bij Asco in Zaventem. Hij vond het fantastisch vlak bij zijn werk te kunnen wonen. Een andere man, een Franstalige, woont in Rixensart, werkt in Zaventem en heeft ook een grond gekocht in Zaventem. Hij vond het doodnormaal om de bereidheid te tonen om Nederlands te leren. Het zijn allemaal mensen die in Zaventem werken. Ze stellen dat ze zich

willen integreren en blij zijn een grond aan sociale voorwaarden te kunnen kopen. Op het terrein heeft het reglement geen enkel probleem opgeleverd. De Frans-taligen hebben zelfs geen klacht ingediend.

Ik blijf erbij dat dit een goede maatregel is, en ik betreur dat u zich zeer juridisch opstelt en argumenten opsomt. Ik hoop dat het allemaal goed afloopt. We horen er nog weinig van. Heeft de Europese Commissie met u contact opgenomen over deze zaak? Wat hebt u daar eventueel gezegd?

Minister Marino Keulen: Ze vroegen me of er een goedkeuring werd verleend aan de maatregel. Daarop hebben we uitgelegd dat we geen goedkeuringstoezicht hebben, alleen maar een klachtentoezicht, dat we er geen enkele klacht over hebben ontvangen en dat ze, om de inhoud van de maatregel te kennen, zich moeten wenden tot de besturen die de maatregel hebben getroffen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik dank de minister voor zijn antwoord, maar hij blijft een zweem van twijfel zaaien. De gouverneur heeft een uitspraak gedaan over artikel 30 van de Grondwet, het vrij gebruik van talen. Als men het artikel helemaal leest, staat er dat het gebruik van de in België gesproken talen vrij is. Daarover heeft de Raad van State al gezegd dat dit het Nederlands, het Frans en het Duits zijn. Als men zou willen – ik zeg niet dat dit moet gebeuren –, zou men op basis daarvan andere talen kunnen verbieden.

U zegt dat de gouverneur geen uitspraak heeft gedaan over artikel 23 van de Grondwet waarin het gaat over de sociaaleconomische en culturele rechten of de rechten van de derde generatie zoals ze destijds werden genoemd toen ze werden ingevoerd. Het is te hopen, want ze zouden met alles botsen. Wat is immers een menswaardig bestaan, zuivere lucht en zo meer? Als men dat allemaal voor het Grondwettelijk Hof moet toetsen, of in een wet of decreet gieten – want het Grondwettelijk Hof is nu bevoegd om alle artikelen van titel II van de Grondwet te toetsen –, komt men er niet uit. Als ze alle rechten die in artikel 23 staan opgesomd en waartegen niemand iets heeft, moeten gaan toetsen aan de bestaande wetten en regels, dan wens ik ze veel succes. Het is logisch dat de gouverneur daarover geen uitspraak doet. U komt dan nog eens met de Europese en de internationale regelgeving af. Dat is juist, maar door alles op één hoop te gooien blijft u twijfel zaaien, en dat betreur ik.

De heer Mark Demesmaeker: Ik moet me eigenlijk bij de vorige sprekers aansluiten. Ik vind het enigszins jammer dat de minister hier geen uitspraak ten gronde wil doen. Er is blijkbaar nog wat twijfel.

De praktijkvoorbeelden die de heer Van Rompuy heeft aangehaald, bewijzen dat er op het terrein niet echt een

probleem is. De enige vraag die we ons zouden kunnen stellen, is de vraag of de maatregelen van de lokale besturen evenredig zijn met de problematiek waarmee deze regio te kampen heeft. Wie de problematiek van de Vlaamse rand rond Brussel enigszins kent, kan die vraag enkel positief beantwoorden. Ik betreur het antwoord van de minister dan ook een beetje.

Minister Marino Keulen: Er vestigen zich tegenwoordig duizenden Vlamingen in Geldenaken, in Hannuit en op andere plaatsen over de taalgrens. Dat levert nooit problemen op. Die mensen vinden het normaal dat ze de taal leren van het gebied waarin ze zich vestigen.

Als het over de Vlaamse Wooncode en over de huursector gaat, komen die taaltesten steeds ter sprake. Het gaat erom dat we willen nagaan of de basiskennis aanwezig is. Op die grond kunnen kandidaten worden vrijgesteld van de verplichting om gedurende 240 uren een gratis cursus Nederlands te volgen. Aan die cursus is een aanwezigheidsverplichting verbonden. Het gaat om een inspanningverbintenis, en niet om een resultaatverbintenis.

Wat de permanente verhouding tussen de huurder en de verhuurder betreft, wil ik een overweging maken. Ik doe dit niet om mensen te sarren. Niets is zo gemakkelijk als in het Vlaams Parlement aan de kop van het peloton te rijden. In het Vlaams Parlement geldt blijkbaar het devies dat men steeds meer wil. Mijn experts hebben me evenwel verteld dat ik de wetgeving onder de loep moet nemen. Ik ben geen jurist. De mensen die deze zaak hebben bestudeerd, zijn het er echter over eens dat de Europese regelgeving een complexe materie is. De Europese Commissie neemt alle wetgeving onder de loep. De lokale besturen zullen dan ook een sluitend antwoord moeten kunnen geven.

We kunnen dit symbolisch opvatten. Iedereen kan meedoen. Achteraf kunnen we dan verklaren dat er nooit over het belang van het vrij verkeer van personen, wat een onderdeel van de Europese regelgeving is, of over de rol van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, die het gelijkheidsbeginsel regelen, is gesproken. Op die manier zouden we elkaar iets wijsmaken.

Elke jurist die in deze materie thuis is, geeft steeds hetzelfde antwoord. Ik heb dat kader niet bedacht. Het gaat om de toetsing aan de door de Europese instanties gehanteerde referentiepunten. Ik vind het normaal dat hier te vermelden. Ik doe dat niet om mensen te sarren. Het is gemakkelijk in dit huis om radicaal te zijn. Op die manier wordt echter een gedeelte van het wettelijk kader miskend. We kunnen niet doen alsof dat kader niet bestaat. Het bestaat, en we kunnen daar niet buiten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.